

DESPRE PUTERILE DEMONICE

- *Vindecarea demonizaților, Duminica a 5-a după Rusalii -*

Activitatea pe care a desfășurat-o Mântuitorul nostru Iisus Hristos pe pământ, a avut ca scop ridicarea omenirii pe culmile sublime ale celor mai desăvârșite principii de viață, de unde să se poată întrezări nesfârșita fericire a Împărăției lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu, Fiu al omului aduce în lume cu Sine lumina unei învățături menite să călăuzească pașii oamenilor pe cărările aducătoare de mântuire. Diavolul care „a fost ucigător de oameni de la început și n-a rămas în adevăr pentru că nu este adevăr într-însul” (Matei 10, 8), a căutat să dușmănească pe cei dintâi oameni de darurile cu care Dumnezeu i-a înzestrat și a reușit, prin amăgirile sale ispititoare, să deschidă prăpastie între om și Creatorul său. Deși la plinirea vremii, Mântuitorul nostru Iisus Hristos a zdrobit puterea lui prin Învierea Sa cea de a treia zi, totuși acest dușman al mântuirii noastre „ca un leu umblă răcnind și căutând pe cine să înghită” (1 Petru 5, 8). Același duh rău, care a ispitit pe

Mântuitorul în pustie, a căutat în toate vremurile să întoarcă pe om din drumul său, dat de Dumnezeu de la Creație, spre veșnicele munci ale împărăției sale. Cât de îngrozitoare este soarta celor ce cad pradă ispitelor și curselor lui înveninate. După cum este adevărat că există Dumnezeu, tot atât de adevărat este că există și diavol. Dintru început Dumnezeu „le-a creat bune foarte” (Facere 1, 31). Din înger bun ce fusese, Lucifer (Isaia 14, 12) și încă alții mulți cu el, au devenit răi prin mândrie (Daniel 8, 10). De atunci Satana (nume care înseamnă împotrivor) a căutat neconținut să pună stăpânire pe lume. Orice a lăsat bunul Dumnezeu, vrea diavolul să schimbe. Iubirea să o preschimbe în ură, să semene pretutindeni intrigile sale, să producă dezbinare, să corupă simțăminte, să îndemne la acțiuni criminale, să tragă în noroi tot ce-i sfânt, să dărâme tot ce-i măreț și să slujească tot ce-i frumos și armonios. Acesta îi este rolul. Înger căzut, așa, ca dintr-o răzbunare împotriva lui Dumnezeu, caută să-i facă pe toți să cadă. Dar are el o putere reală? Nu are putere reală. Și tocmai acesta este adevărul pe care trebuie să-l știe toți creștinii. El are numai atâta putere cât îi dăm noi. Dumnezeu îi îngăduie existența pentru a ne pune la încercare libertatea. Diavolul ne ispitește, ne îndeamnă, dar nu ne poate obliga. Nu are putere decât de a înșela, de a duce în eroare, de a-i păcăli pe cei slabi. El pare a avea putere împotriva noastră uneori, dar atunci înseamnă că Dumnezeu i-a dat libertatea, ca în cazul lui Iov. Dar el n-a putut face mai mult decât i-a fost îngăduit. Nici împotriva lui Iov n-a putut face nimic, atât timp cât Iov nu i-a acceptat propunerile. Trebuie să înțelegem că Dumnezeu îi îngăduie existența, că are rost în viețile noastre. Chiar dacă nu-i înțelegem în întregime rostul. Poate că → →

are rostul de a ne încerca credința. Poate că are rostul de a ne pune voința la încercare. Poate că are rostul de a face din noi oameni responsabili, stăpâni pe voința noastră, pe puterea noastră. Noi suntem ființe vii, cu voință și simțire, responsabili de tot ce gândim și facem. Dumnezeu a lăsat să existe acest control, prin care ne verificăm, așa cum aurul se verifică prin anumiți acizi. Dacă sufletul e de aur curat, diavolul nu-l atinge; el are atâta putere, cât îi dăm noi. Cum este diavolul? Învățătura creștină ne spune că este o ființă spirituală. Poate însă, așa cum îngerii pot apărea uneori în chip trupesc, să apară și el în chip trupesc. Tradiția creștină ne spune că dispune de multe posibilități de ispitire, de înșelare. Dar fiind o ființă spirituală, lucrează împotriva noastră prin spirit. Adică șoptește spiritului nostru, șoptește gândului nostru, șoptește inimii noastre ce să facem și cum să facem. Este un sfătuitor rău, care prin ispite viclene ne asigură că ne vrea binele. Ne favorizează plăcerile, bucuriile și ne prezintă răul sub chipul binelui. Orice face este cu scop rău. Diavolul este dușmanul binelui, este dușmanul voii lui Dumnezeu, este păcatul sub toate formele lui. Prin Biserica Sa cea una, Sfântă, sobornicească și apostolească, Mântuitorul nostru Iisus Hristos săvârșește lucrarea de vindecare sufletească, de înlăturare a tuturor demonilor care ne ispitesc în fel și chip și adesea pun stăpânire pe ființa noastră. Lucrarea de vindecare a sufletului de păcate și patimi cuprinde în ea o luptă duhovnicească între Duhul lui Hristos primit de creștin la Botez și duhurile rele, care urăsc pe omul credincios. Din acest motiv, rugăciunile începătoare ale Bisericii Ortodoxe au în frunte rugăciunea Împărate Ceresc. Prin ea se cere ca Duhul Sfânt să locuiască în noi și să ne curățească de toată întinăciunea și să ne mântuiască, adică să ne unească prin har cu Dumnezeu. Primind harul Sfântului Duh, ne umplem de încredere multă în ajutorul lui Dumnezeu, pentru că, dacă-L iubim pe Hristos, nu ne temem de demoni. Dacă în timpul vieții noastre ne unim cât mai des cu Dumnezeu prin rugăciune, prin ascultarea Evangheliei, prin împlinirea poruncilor Lui și mai ales prin împărtășirea cu Sfintele Taine, atunci ne întărim mai mult spiritual și nu mai avem teamă de duhurile rele, tocmai pentru că ne unim cu Hristos, Mântuitorul nostru. Lumea de astăzi stă în fața atâtor primejdii, din care nu va putea fi scăpată fără ajutorul lui Iisus. Să nu fugim de El, ci să-l facem locaș plăcut în sufletele noastre și pentru aceasta nici o jertfă nu este prea mare. Fiecare dorim zile mai bune, mai fericite, dar ele nu vor veni decât atunci când ne vom întoarce, prin pocăință sinceră și adâncă, la viața creștină, care este singura salvare din ghearele morții spirituale, căci numai în felul acesta putem face cunoscută în lume puterea lui Dumnezeu. Să luăm cu toții aminte la aceste povești: „Stați împotriva diavolului și el va fugi de voi. Apropiați-vă de Dumnezeu și El se va apropia de voi” (Iacov 4, 7-8); „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu binele” (Romani 12, 21).

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce să facem când suntem necăjiți de cuvintele nelalocul lor sau de faptele lipsite de cuviință ale altora?

Răspuns: Să înțelegi și să primești că preocuparea ta de purtarea celorlalți și, mai mult, necăjirea ta provenită din aceasta vădesc ranchiuna sau cel puțin superficialitatea ta, pentru că nu poți să cunoști pricinile cele mai adânci ale cuvintelor sau faptelor aproapelui. Deci nu judeca pe nimeni niciodată! Să iei seama la tine și să te îngrijești de îndreptarea ta. De altfel, aceasta este îndatorirea ta ca creștin.

Întrebare: Cum putem să rămânem netulburați întotdeauna, în toate împrejurările vieții noastre?

Răspuns: Ca să păstrăm pacea în sufletul nostru nu va trebui să ne punem nădejdea în noi înșine, ci în Dumnezeu. Acesta să fie puterea cea nebiruită și scăparea cea neînvingătoare a vieții noastre. Domnul ne-a făgăduit: „Și iată eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28, 20).

Întrebare: Cât timp trebuie să arăt răbdare?

Răspuns: Trebuie să avem răbdare până vom pleca din această lume. Prin răbdare, omul dobândește și păstrează toate bunurile sale, propășește în viață și își împlinește scopurile, fără să pătimească ceva rău. Pierzându-și răbdarea este în primejdie să piardă toate lucrurile sale bune, să sufere vătămare de la cel rău sau, și mai grav, să săvârșească răul, să păcătuiască. Fără răbdare nu izbândim nimic. Și fără luptă nu câștigăm nici harisme duhovnicești, nici virtuți, nici mântuirea. „Împărăția cerurilor se ia prin străduință și cei ce se silesc pun mâna pe ea” (Matei 11, 12).

Întrebare: Cum să ne concentrăm la rugăciune?

Răspuns: Când te rogi cu gura, să te rogi și cu mintea, adică să-ți aduni cugetul în cuvintele rugăciunii. Și dacă, fie din neputința ta, fie din înrăurire diavolească, cugetul tău fuge, tu adu-l adunat iarăși de unde a plecat, îndreptându-ți atenția către Domnul cu inimă zdrobită. Dacă te obișnuiești să lupți în acest chip, la scurtă vreme sufletul tău va gusta roadele harului dumnezeiesc.

Întrebare: Cum ne vom izbăvi de păcatele obișnuite?

Răspuns: Așa cum șarpele nu poate să scape de pielea sa cea veche dacă nu trece printr-o gaură strâmtă, la fel și noi nu putem să scăpăm de păcatele obișnuite, de îmbrăcămintea omului vechi (Efeseni 4, 22) dacă nu trecem pe calea cea strâmtă și plină de greutate a înfrânării și a jertfirii de sine.

Întrebare: De ce este atât de prețios timpul vieții noastre pământești?

Răspuns: Vremea vieții noastre este de o valoare neprețuită din mai multe cauze. În primul rând durată ei este mică și sfârșitul ei necunoscut. În al doilea rând, ne este dăruită o singură dată și nu se mai întoarce. În al treilea rând, în răstimpul acesteia omul este chemat să împlinească fapte multe și însemnate, în al patrulea rând, este timpul premergător veșniciei noastre, căci doar în această viață putem, cu ajutorul lui Dumnezeu, să ne luptăm, ca să câștigăm mântuirea veșnică. Să nu uităm niciodată că „este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata” (Evrei 9, 27).

„Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită”. *va urma*

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 4 iulie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 6 iulie	17 ⁰⁰	Sfântul Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 7 iulie	7 ⁰⁰ 18 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților Vecernie
Duminică 8 iulie	7 ⁰⁰ 11 ⁰⁰ 18 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă Vecernie

Vulpea pofitoare

O vulpe văzu odată o grădină încărcată de toate bunătățile. Dar grădina era înconjurată de ziduri înalte pe care vulpea nu le putea sări. „Ce aş putea face să intru în grădină?” se întreabă vulpea. Umblând de jur-împrejurul zidului, a găsit o gaură în zid, dar era prea îngustă să se poată strecura în ea. Tot gândindu-se și judecându-se ce-i de făcut, vulpea își zise: „Știu ce voi face! Voi răbda de foame câteva zile, voi slăbi și voi încăpea prin gaură”. După trei zile de foame, vulpea se strecură prin gaură și, ajungând la poame, se ospătă din belșug. Dar își aduse aminte că trebuie să iasă iar de aici. Însă, alt necaz: se îngrășase de-a binelea și nu mai încăpea pe gaură. Ce să facă? „Nu-i alt mod să scap de aici – își zise vulpea necăjită – decât să mă pun iarăși pe post și răbdare, să slăbesc”. Răbdă iar trei zile și, slăbind, se strecură afară. Când se văzu scăpată, uitându-se spre grădina cu poame, zise: „Frumoasă mai ești tu, grădină, și frumoase sunt poamele tale, dar ce folos am avut eu din ele? Cât am mâncat, atât am răbdat. Cum am intrat, așa am ieșit”.

Mândria și smerenia

Într-o zi, un boier înstărit mergea călare pe un cal frumos la margine de sat și văzu un pietrar lucrând și-i spuse în batjocură:

- Ce faci acolo cu acel tânăcop, bătrân sărac și neputincios?
- Buna ziua boierule, mulțumesc Lui Dumnezeu, lucrez, îi răspunse smerit bătrânul.

- Spune-mi, mă cunoști?

- Nu, să mă ierțați, dar nu vă cunosc.

- Vezi tu în stânga ta aceste pajiști? Ale mele sunt, iar dealurile acestea din dreapta ta, tot mie îmi aparțin și pământul din fața ta și din spatele tău, tot, al meu este. Aproape tot ținutul ăsta, al meu este. Nu este cineva mai bogat decât mine prin aceste locuri, iar tu moșnege, zici ca nu mă cunoști, n-ai auzit de mine?

Boierul bogat îl privi cu mândrie și cu dispreț așteptând răspuns.

Țăranul, oftă ușor, își ridică tânăcopul în sus și-i spuse:

- Dar cerul, cerul este tot al domniei tale?

Boierul nu se aștepta la acest răspuns și rușinat, a făcut cale întoarsă. În acea noapte, boierul a avut un vis. O voce de înger îl înștiința că cel mai bogat om al aceluia sat a trecut la Domnul. A doua zi de dimineață, voia să se convingă cine-i acel om mai bogat decât el care a murit. În zadar căuta omul cel mai bogat care murise, fiindcă în acea zi murise un singur om, pietrarul cel „sărac”. De atunci, conștiința îi repeta că omul smerit este cel mai bogat în fața lui Dumnezeu.

